

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612209268
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6612209268.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudkyň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, ako členiek senátu, v právnej veci navrhovateľa MOSANA LIMITED, registračné číslo 594171, so sídlom Palm Grove House, P. O. BOX 438, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, zastúpeného Mgr. Janou Blahovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Šintavská č. 6, proti odporcovi Q. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F., Q. č. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 5.253,94 € s príslušenstvom, o odvolaniach odporcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 14Cb/78/2012-102 zo dňa 16.05.2013 a proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 14Cb/78/2012-167 zo dňa 10.11.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v znení dopĺňacieho rozsudku vo veci samej m e n í tak, že návrh navrhovateľa z a m i e t a.

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporcovi trovy konania v sume 1.328,- € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom v znení dopĺňacieho rozsudku uložil okresný súd odporcovi povinnosť zaplatiť právnemu predchodcovi navrhovateľa RECLAIM, a.s., IČO: 46076760, so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 2/A (ďalej aj „právny predchodca navrhovateľa“), sumu 5.253,94 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 11,99 % ročne zo sumy 5.253,94 € od 26.12.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 1.311,13 € na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok rozsudku zo dňa 16.05.2013), spolu s úrokom vo výške 11,99 % ročne zo sumy 5.253,94 € od 26.02.2011 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok dopĺňacieho rozsudku zo dňa 10.11.2014), konanie v časti o zaplatenie úroku vo výške 11,99 % ročne zo sumy 5.253,94 € od 26.12.2010 do 25.02.2011 zastavil (druhý výrok dopĺňacieho rozsudku zo dňa 10.11.2014) a odporcovi uložil povinnosť nahradiť právnemu predchodcovi navrhovateľa trovy konania v sume 472,80 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (tretí výrok dopĺňacieho rozsudku zo dňa 10.11.2014). Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, podľa ktorých došlo dňa 20.05.2005 k uzavretiu zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2369455602 a stavebnom úvere č. 2369455901 medzi veriteľom Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., na jednej strane a dlžníkmi (spoludlžníkmi) A. E., nar. XX.XX.XXXX, A. E., nar. XX.XX.XXXX a B. E., nar. XX.XX.XXXX, na strane druhej, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru v sume 4.979,09 € (150.000,- Sk), ktorý sa dlžníci zaviazali veriteľovi splácať v dohodnutých mesačných splátkach; ručiteľským vyhlásením zo dňa 20.05.2005 sa odporca

zaviazal uspokojiť pohľadávku veriteľa z uvedenej zmluvy v prípade, že ju neuspokojia dlžníci; z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany dlžníkov (nesplácanie úveru) veriteľ odstúpil od predmetnej zmluvy, keď odstúpenie od zmluvy doručil odporcovi dňa 28.11.2006; pohľadávku voči dlžníkom uplatnil veriteľ na Okresnom súde Bratislava V dňa 14.05.2007 návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu, ktorý tento súd vydal dňa 06.09.2007; zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 01.04.2010 a zo dňa 18.05.2011 bola pohľadávka veriteľa proti odporcovi z uvedenej zmluvy v konečnom dôsledku postúpená na právneho predchodcu navrhovateľa. Na základe uvedeného skutkového stavu dospel okresný súd k záveru, že predmetná zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod a napriek tomu, že ide súčasne o spotrebiteľskú zmluvu, bolo potrebné na vec aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka; uzavrel, že v dôsledku porušenia zmluvných podmienok zo strany dlžníkov došlo k odstúpeniu od zmluvy a účastníkom vznikol nárok na vzájomné vrátenie poskytnutých plnení podľa zaniknutej zmluvy; návrh vyhodnotil ako dôvodný, pretože odporca prevzal ručenie za splnenie záväzku zo strany dlžníkov; námietku premlčaniu uplatneného nároku vznesenú odporcom nepovažoval za dôvodnú, pretože dlžníkmi predĺžená desaťročná premlčacia doba na uplatnenie práva začala plynúť od odstúpenia od zmluvy, t.j. voči odporcovi dňa 28.11.2006, veriteľ svoje právo voči dlžníkom riadne uplatnil návrhom na súd dňa 14.05.2007 a podľa § 310 Obchodného zákonníka sa právo veriteľa voči odporcovi ako ručiteľovi nepremičí pred premlčaním práva voči dlžníkom a preto ručiteľský záväzok odporcu nemožno považovať za premlčaný. Okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 303, § 344, § 345, 349 ods. 1, § 351 ods. 1 a 2, § 394 ods. 1, § 401, § 402, § 310 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a plne úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania proti plne neúspešnému odporcovi.

Proti rozsudku okresného súdu zo dňa 16.05.2013 ako aj proti dopĺňaciemu rozsudku okresného súdu zo dňa 10.11.2014 podal odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 04.06.2013 (č.l. 116-119 spisu), resp. zo dňa 21.12.2014 (č.l. 188-191 spisu); zdôraznil, že odvolaním nenapadol výrok dopĺňacieho rozsudku o čiastočnom zastavení konania. Vyjadril názor, že napadnutý rozsudok okresného súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci a že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Okresný súd náležite nezohľadnil skutočnosť, že v rámci posudzovaného právneho vzťahu vystupuje navrhovateľ nepochybne v postavení dodávateľa a odporca v postavení spotrebiteľa; okresný súd opomenul aplikovať príslušné ustanovenia spotrebiteľských predpisov, najmä § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, z ktorého vyplýva prednostné použitie Občianskeho zákonníka aj na zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka, zákon č. 150/2004 Z. z. a § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Okresný súd dospel k nesprávnemu právnomu názoru, podľa ktorého je na predmetnú zmluvu o úvere potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; predmetná zmluva o úvere zo dňa 20.05.2005 spĺňa všetky znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase jej uzavretia, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky o uplatnení Obchodného zákonníka aj vo vzťahu k ručeniu a premlčaniu, keďže odporca ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, ktorý spôsobuje jeho nepriaznivé postavenie. Na právny vzťah účastníkov konania je potrebné aplikovať Občiansky zákonník, ktorá má ako špeciálna úprava ohľadne ochrany spotrebiteľa prednosť pred všeobecnou úpravou Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného je predmetná zmluva o úvere zo dňa 20.05.2005 spotrebiteľskou zmluvou a je na ňu potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení a premlčaní, ktoré sú na prospech odporcu ako spotrebiteľa; odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje (§ 48 Občianskeho zákonníka); ak je zmluva zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 Občianskeho zákonníka), keď ide o vydanie bezdôvodného obohatenia; vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej premlčacej dobe (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka); ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinným od 01.01.2008 sa v súlade s § 879j Občianskeho zákonníka spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008; námietka premlčania uplatneného nároku navrhovateľa bola preto v prejednávanej veci vznesená dôvodne. Ďalej argumentoval, že výrok dopĺňacieho rozsudku o priznaní úroku nemá oporu v žiadnom navrhovateľom predložennom dôkaze, pretože ustanovenia predloženej zmluvy o úvere stanovovali len výšku úrokov z omeškania aj pre prípad odstúpenia od zmluvy; navrhovateľ preto neuniesol dôkazné bremeno ohľadne ním tvrdených skutočností a preto by mal byť návrh v tejto časti zamietnutý; navyše takáto výška úrokov z omeškania by predstavovala neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Zopakoval, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah,

keď v tomto smere poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013, v zmysle ktorého aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť daného záveru, keď v uvedenej veci sa jednalo o totožného veriteľa v skutkovo a právne identickej veci; nevyhnutnosť aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah sa premietla aj do ustanovenia § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; dogmatická teória absolútneho obchodu, na ktorú poukazoval navrhovateľ, považoval za prekonanú a teda niet pochyb, že zmluvný vzťah vzniknutý medzi pôvodným veriteľom a odporcom je potrebné podriaďiť režimu Občianskeho zákonníka a právnych predpisov spotrebiteľského práva. Na základe uvedeného navrhol zmenu napadnutého rozsudku v znení dopĺňacieho rozsudku tak, že odvolací súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietne.

Právny predchodca navrhovateľa vo vyjadrení zo dňa 21.06.2013 (č.l. 134-136 spisu), resp. vo vyjadrení zo dňa 19.01.2015 (č.l. 234 spisu) k odvolaniam odporcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol potvrdenie rozsudku okresného súdu v znení dopĺňacieho rozsudku. Zopakoval, že predmetný právny vzťah účastníkov sa zo zákona primárne riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a uvedené nevyklučuje ani spotrebiteľský charakter predmetnej úverovej zmluvy. Poukázal na to, že v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere sa táto za spotrebiteľskú zmluvu nepovažovala; ani z ustanovenia § 23 ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa nevyplýva možnosť aplikovať na úverovú zmluvu uzavretú podľa § 497 Obchodného zákonníka komplexne celý Občiansky zákonník. V posudzovanom prípade si účastníci aplikáciu Obchodného zákonníka nedojednali, ale táto vyplýva zo zákona vzhľadom na charakter zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu; preto nemôže ísť o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve a aj na premlčanie sa bude aplikovať komplexná úprava obsiahnutá v Obchodnom zákonníku; navyše zdôraznil, že právna úprava premlčania nesmeruje k ochrane spotrebiteľa, nie je obsiahnutá v ustanoveniach o spotrebiteľských zmluvách a ani v ustanoveniach upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ. Preto v prípade odstúpenia od zmluvy je potrebné premlčanie (dĺžku ako aj začiatok plynutia) posudzovať podľa Obchodného zákonníka (§ 394 ods. 1 Obchodného zákonníka); v zmysle § 402 Obchodného zákonníka premlčacia doba prestáva plynúť ak veriteľ v snahe uspokojiť svoje právo urobí úkon za účelom začatia konania; dňa 14.05.2007 podal na súd návrh, ktorým si uplatnil nárok na zaplatenie pohľadávky z úverovej zmluvy voči spoludlžníkom a uvedené konanie stále prebieha; podľa § 310 Obchodného zákonníka právo veriteľa voči ručiteľovi sa nepremičí pred premlčaním práva voči dlžníkovi; preto vzhľadom na ustanovenia § 402 Obchodného zákonníka v spojení s § 310 Obchodného zákonníka jeho nárok uplatnený v prejednávanej veci proti odporcovi premlčaný nie je. Poukaz odporcu na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013 neobstoí, pretože uvedené rozhodnutie nerieši podstatu veci a netýka sa samotnej otázky, či úverovú zmluvu ako absolútny obchod možno posudzovať výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka, toto bolo do právneho poriadku zavedené až s účinnosťou od 01.04.2015 a potvrdzuje jeho názor, že vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv vymedzených zákonom ako absolútne obchody sa spravujú Obchodným zákonníkom, pretože predmetné ustanovenie je možné aplikovať len na právne vzťahy vzniknuté po 01.04.2015 a keďže sporný úverový vzťah vznikol pred týmto dátumom, v prejednávanej veci je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka vrátane ustanovení o premlčaní (aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní je v prejednávanej veci vylúčená). Na základe uvedeného navrhol rozsudok okresného súdu v znení dopĺňacieho rozsudku vo veci samej ako vecne správny potvrdiť.

V priebehu odvolacieho konania odvolací súd uznesením č.k. 17Co/84,85/2015-257 zo dňa 08.01.2016 na základe podaného procesného návrhu a postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom konania, zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.02.2015, pripustil zmenu účastníkov konania na strane navrhovateľa tak, že pripustil, aby z konania vystúpil právny predchodca navrhovateľa RECLAIM, a.s., a na jeho miesto vstúpil navrhovateľ; proti uzneseniu podal odporca včas odvolanie zo dňa 29.01.2016 (č.l. 267-268 spisu), keď Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o tomto odvolaní zastavil uznesením č.k. 6Co/1/2016-300 zo dňa 29.03.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.06.2016.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Uvedeným uznesením č.k. 17Co/84,85/2015-257 zo dňa 08.01.2016 odvolací súd súčasne vyzval navrhovateľa a odporcu, aby sa v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia písomne v troch vyhotoveniach vyjadrili k možnému použitiu ustanovení § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 101 Občianskeho zákonníka; v odôvodnení uznesenia uviedol, že dňa 01.05.2014 nadobudol účinnosť zákon č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaných služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým sa do zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vsunulo ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával a dňom 01.04.2015 nadobudla účinnosť novela Občianskeho zákonníka uskutočnená taktiež zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 2 posledná veta zakotvuje prednostné použitie Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; v zmysle tohto príkazu sa javí, že je potrebné námietku premlčania uplatnenú odporcom posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka; okresný súd v rámci napadnutých rozhodnutí uvedené zákonné ustanovenia neaplikoval; pri aplikácii uvedeného ustanovenia odvolacím súdom sa jedná o iné právne posúdenie veci, preto v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. majú účastníci konania právo vyjadriť sa k možnému použitiu tohto ustanovenia v odvolacom konaní.

Uznesenie č.k. 17Co/84,85/2015-257 zo dňa 08.01.2016 doručil odvolací súd právnej zástupkyňi navrhovateľa do vlastných rúk dňa 15.01.2016 prostredníctvom pošty (č.l. 260 spisu) a právnemu zástupcovi odporcu do vlastných rúk dňa 15.01.2016 prostredníctvom pošty (č.l. 260 spisu).

Dňa 29.01.2016 doručil odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu elektronické podanie zo dňa 29.01.2016 (č.l. 265-266 spisu), v ktorom v podstate uviedol, že sa stotožňuje s aplikáciou ustanovení uvedených v uznesení zo dňa 08.01.2016 len s tým rozdielom, že na premlčanie je potrebné aplikovať ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka; uviedol, že cieľom doplnenia ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo odstrániť výkladové pochybnosti v otázke použitia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy vrátane vzťahov akcesorického charakteru; v uvedenom ustanovení sa výslovne zakotvuje povinnosť aplikovať na právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy vždy ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 01.04.2015, ustanovenie zachytáva výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne zakotviť aj doposiaľ platnú a aplikovanú zásadu prednostného použitia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky; preto nárok navrhovateľa na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je potrebné v prejednávanej veci považovať za jednoznačne premlčané nakoľko návrh bol na súd podaný po uplynutí dvojročnej premlčacej doby plynúcej odo dňa účinnosti odstúpenia od zmluvy.

Dňa 29.01.2016 doručil navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolaciemu súdu písomné podanie zo dňa 25.01.2016 (č.l. 270-272 spisu), v ktorom primárne poukázal na svoju doterajšiu argumentáciu a v podstate uviedol, že nesúhlasí s aplikáciou ustanovení § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. ani § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka; prihládanie na premlčanie z úradnej povinnosti by podľa jeho názoru jednostranne zvýhodnilo dlžníka (spotrebiteľa), čím dochádza k porušeniu princípu právneho štátu a to nestrannosti súdu; vyjadril názor, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 deformuje právny poriadok, absolútne popiera zásadu rovnosti účastníkov súkromnoprávných vzťahov a v podstate ruší pojem absolútnych obchodov; vyjadril názor, že z dôvodu absencie prechodných ustanovení (t.j. z dôvodu absencie explicitnej výnimky zo zákazu retroaktivity) sa musia všetky právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou predmetnej úpravy spravovať dotedy platnou právnou úpravou § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej sú vzťahy vyplývajúce z úverovej zmluvy absolútnymi obchodnoprávnymi vzťahmi, ktoré sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov ustanoveniami Obchodného zákonníka; z ústavnoprávneho hľadiska je vylúčené vo vzťahu k právnym vzťahom, ktoré vznikli pred účinnosťou predmetnej právnej úpravy, zmeniť režim pôsobnosti Obchodného zákonníka a uprednostniť ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože by sa tým významným spôsobom zasiahlo

do už nadobudnutých práv a povinností a tiež do legitímnych očakávaní dotknutých subjektov práva, keď na podporu svojho názoru poukázal aj na stanovisko útvaru dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska č. 1/2015 zo dňa 21.04.2015; ďalej vyjadril názor, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 nie je možné v prejednávanej veci aplikovať ani na základe právneho názoru vyjadreného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015, v zmysle ktorého sa uvedené ustanovenie aplikuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, pretože tento právny názor je z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný nakoľko bezprecedentným spôsobom ignoruje všeobecne platný zákaz retroaktivity právnych noriem, narušuje právnu istotu účastníkov súkromnoprávných vzťahov a neprípustným spôsobom zasahuje do už nadobudnutých práv a nárokov, keď predmetný rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky (v ďalšom texte vyjadrenia navrhovateľ podrobne argumentoval ohľadne zákazu retroaktivity právnych noriem); aplikáciu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 na prejednávajúcu vec považoval preto za neprípustnú, nakoľko je absolútne vylúčené, aby sa doteraz obchodnoprávny vzťah medzi ním a odporcom vyplývajúci z úverovej zmluvy bez ďalšieho posudzoval s účinnosťou od 01.04.2015 podľa Občianskeho zákonníka, čím by prakticky v priebehu konania došlo k skráteniu premĺčacej doby v jeho neprospech; v tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013 podporujúce jeho právne posúdenie vecí, ktoré nemôže ovplyvniť ani podľa jeho názoru vecne nesprávny rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015; poukázal aj na to, že v právnom poriadku neplatí princíp precedentného práva a apeloval na odvolací súd, aby dôkladne zväžil všetky jeho prednesené argumenty a odmietol nesprávny právny názor najvyššieho súdu v uvedenom rozhodnutí, ktorý je nepochybne v rozpore so všeobecne platným princípom zákazu retroaktivity právnych noriem a viedol by k porušeniu jeho základných práv a slobôd; uzavrel, že aplikácia ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka je neprípustná a uplatnený nárok v prejednávanej veci s poukazom na ustanovenia § 402 Obchodného zákonníka a § 310 Obchodného zákonníka premĺčaný nie je; v závere svojho vyjadrenia pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s jeho argumentáciou a stotožní sa s názorom o potrebe aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci navrhol prerušenie konania až do skončenia konania o ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015 vedenej pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 9831/2015 nakoľko ide o otázku zásadného právneho významu.

Vyjadrenie navrhovateľa doručil odvolací súd právnemu zástupcovi odporcu na vedomie dňa 17.02.2016 prostredníctvom pošty (č.l. 292 spisu); vyjadrenie odporcu doručil odvolací súd právnemu zástupcovi navrhovateľa na vedomie dňa 17.02.2016 prostredníctvom pošty (č.l. 292 spisu).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu v znení dopĺňacieho rozsudku vo veci samej podľa § 220 O.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

Podľa § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 52 ods. 2 prvá a tretia veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premĺči, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premĺčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premĺčania dovoľá, nemožno premĺčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premĺčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ručiteľ môže proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník.

Odvolaie odporcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu v znení dopĺňacieho rozsudku vo veci samej je dôvodné. Odvolaie odporcu nesmerovalo proti výroku dopĺňacieho rozsudku o čiastočnom zastavení konania, preto sa ním odvolací súd nezaoberal (dopĺňací rozsudok preskúmal len v časti výroku vo veci samej).

Zo skutkového hľadiska zisteného z vykonaného dokazovania okresného súdu sú v prejednávanej veci rozhodujúce zistenia, že dňa 20.05.2005 bola uzavretá zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 2369455602 a stavebnom úvere č. 2369455901 medzi veriteľom Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., na jednej strane a tromi dlžníkmi (spoludlžníkmi) na strane druhej, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru v sume 4.979,09 € (150.000,- Sk), ktorý sa dlžníci zaviazali veriteľovi splácať v dohodnutých mesačných splátkach; ručiteľským vyhlásením zo dňa 20.05.2005 sa odporca zaviazal uspokojiť pohľadávku veriteľa z uvedenej zmluvy v prípade, že ju neuspokojia dlžníci; z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany dlžníkov (nesplácanie úveru) veriteľ odstúpil od predmetnej zmluvy, keď odstúpenie od zmluvy doručil odporcovi dňa 28.11.2006; pohľadávku voči dlžníkom uplatnil veriteľ na súde dňa 14.05.2007 návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu; zo spisu ďalej vyplýva záver, že pohľadávka pôvodného veriteľa bola zmluvami o postúpení pohľadávok v konečnom dôsledku postúpená na navrhovateľa. Aj podľa odvolacieho súdu vyplývajú uvedené skutkové zistenia z obsahu spisu (z vykonaného dokazovania), neboli medzi účastníkmi ani sporné a preto z nich pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd; pokiaľ však ide o právne posúdenie predmetných skutkových zistení dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany okresného súdu vo vzťahu k dôvodnosti odporcom vznesenej námietky premlčania a samotného premlčania uplatneného nároku navrhovateľa vo vzťahu k odporcovi nie je správne.

Z hľadiska právneho posúdenia veci nebolo medzi účastníkmi sporné, že v prejednávanej veci ide o obchodný záväzkový vzťah založený zmluvou o úvere, ktorá je súčasne vzhľadom na charakter účastníkov konania spotrebiteľskou zmluvou; sporná medzi účastníkmi zostala v podstate len otázka, či na premlčanie záväzku odporcu ako ručiteľa za splnenie povinnosti dlžníkov zaplatiť navrhovateľovi pohľadávku z predmetnej zmluvy o úvere, je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Predmetom odvolacieho konania zostalo tak len posúdenie otázky premlčania uplatneného nároku navrhovateľa; pri viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa odvolací súd nezaoberal vecnou správnosťou rozsudku okresného súdu vo veci samej z iných právnych dôvodov, t.j. preskúmal len dôvodnosť odporcom uplatnenej námietky premlčania, keď v tomto smere na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že námietka premlčania uplatneného nároku navrhovateľa v prejednávanej veci vznesená odporcom je dôvodná.

Predmetom konania bol záväzok odporcu, ktorý vznikol pri zabezpečení splnenia záväzku zo zmluvy o úvere. I keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu ako ručiteľa je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri ručiteľskom vyhlásení nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere a s ňou súvisiace vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov z nej, bolo zo strany okresného súdu potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka). Uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah navrhovateľa a odporcu, ktorý vznikol pri zabezpečení splnenia záväzku zo zmluvy o úvere (§ 261 ods. 7 Obchodného zákonníka) bolo správne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). Odvolací súd podotýka, že i keď predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 20.05.2005 a ručiteľské vyhlásenie k nej urobil odporca tiež dňa 20.05.2005, na právny vzťah navrhovateľa a odporcu bolo zo strany okresného súdu potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka

o spotrebiteľských zmluvách účinné od 01.01.2008, nakoľko podľa § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008; vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení navyše v odvolacom konaní na prejednávajúcu vec dopadala nevyhnutnosť aplikácie ustanovenia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015.

Z uvedeného vyplýva, že už okresný súd mal v prejednávanej veci aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre odporcu ako spotrebiteľa priaznivejšie. Z hľadiska posudzovanej otázky je pre odporcu ako spotrebiteľa nepochybne výhodnejšia právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, pretože zakotvuje kratšiu premlčaciu dobu oproti úprave premlčania v Obchodnom zákonníku. Záver o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní na prejednávajúcu vec už v čase rozhodovania okresného súdu plynul z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.01.2008), ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie (arg. „...ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy...“). V zmysle § 54 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka si odporca ako spotrebiteľ nemohol zhoršiť svoje zmluvné postavenie len z dôvodu, že uzavrel zmluvu podľa Obchodného zákonníka.

Na základe uvedeného je zrejmé, že bez ohľadu na skutočnosť, že sporná zmluva o úvere a ručiteľské vyhlásenie odporcu majú charakter absolútneho obchodného záväzkového vzťahu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter týchto právnych vzťahov aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre odporcu ako spotrebiteľa výhodnejšie. Aplikáciu Občianskeho zákonníka na premlčanie nároku, ktorý vyplynul zo zmluvy o úvere, neoznačil za rozpornú z ústavou ani ústavný súd (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013, v ktorom ústavný súd skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa). Túto výkladovú líniu súdov definitívne potvrdil aj zákonodarca novelizáciou Občianskeho zákonníka vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z. a to doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka o poslednú vetu, podľa ktorej „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“; z autentického výkladu zákonodarcu teda vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide aj o posudzovanie otázky ručenia a premlčania, aj keby sa na právny vzťah mala aplikovať právna úprava Obchodného zákonníka; aj keď účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 01.04.2015, predmetné ustanovenie predstavuje zakotvenie tohto výkladu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení pred uvedeným doplnením priamo do Občianskeho zákonníka (t.j. cieľom novely je iba výslovne vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorého účastníkom je spotrebiteľ). Na základe uvedeného je zrejmé, že právne posúdenie veci okresným súdom, ktorý na otázku ručenia a premlčania uplatneného nároku zo zmluvy o úvere aplikoval Obchodný zákonník nebolo správne. Tento záver nespochybňuje ani navrhovateľom označená judikatúra (najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013), ktorá vychádza z odlišnej skutkovej situácie, kedy predmetom konania nebol uplatnený nárok veriteľa (resp. jeho právneho predchodcu) proti spotrebiteľovi, ale regresný nárok ručiteľa, ktorý po plnení za dlžníka uplatnil proti nemu svoju regresnú pohľadávku, kedy v konaní už nebol rozhodujúci spotrebiteľský charakter právneho vzťahu (navyše uvedené rozhodnutie bolo vydané pred účinnosťou zmeny ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015).

Podľa § 154 ods. 1 O.s.p. je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia; ustanovenie § 154 ods. 1 O.s.p. platí v zmysle § 211 ods. 2 O.s.p. nielen pre konanie pred okresným súdom, ale aj pre odvolacie konanie; pojmom „stav rozhodujúci v čase vyhlásenia rozsudku“ je potrebné rozumieť nielen skutkový, ale aj právny stav. Napadnuté rozsudky okresného súdu boli vyhlásené dňa 16.05.2013, resp. dňa 10.11.2014, teda pred nadobudnutím účinnosti zmeny ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 a preto okresný súd ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka aplikovať nemohol. Ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. ukladá odvolaciemu súdu povinnosť vyzvať účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu tých ustanovení zákona, ktoré mieni aplikovať, pri doterajšom rozhodovaní vecí neboli použité a ich použitie je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, keď túto svoju povinnosť si odvolací súd splnil uznesením č.k. 17Co/84,85/2015-257 zo dňa 08.01.2016.

Navrhovateľ v odvolacom konaní predovšetkým namietal, že ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 nemožno v prejednávanej veci aplikovať pre rozpor so zákazom retroaktivity. Súdna prax však dospela k záveru, že nakoľko právne predpisy, ktorých obsahom bola aj zmena uvedeného ustanovenia, nemajú prechodné ustanovenia, dňom ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (pozri rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/9/2014 zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 a sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015, ktoré prešli aj testom ústavnosti, pretože ústavnú sťažnosť podanú proti nim Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. III. ÚS 194/2015 zo dňa 12.04.2016 odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu nevybočuje z medzí ústavnej udržateľnosti, je z tohto pohľadu akceptovateľné, pričom prekročenie právomoci najvyššieho súdu pri vydaní napadnutého rozhodnutia ústavný súd nezistil; ďalej pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8MCdo/13/2014 zo dňa 28.05.2015, ktorý tiež prešiel testom ústavnosti, pretože ústavnú sťažnosť podanú proti nemu Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. II. ÚS 729/2015 zo dňa 04.11.2015 odmietol ako zjavne neopodstatnenú; ďalej pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/17/2014 zo dňa 26.11.2015). Preto ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 aplikoval v prejednávanej veci aj odvolací súd. Súčasne pokiaľ navrhovateľ navrhol prerušenie konania do rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015, odvolací súd jeho návrh podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. zamietol, nakoľko zistil, že o uvedenej ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol uvedeným uznesením sp. zn. III. ÚS 194/2015 zo dňa 12.04.2016, preto v čase rozhodovania odvolacieho súdu neprebíha tvrdené konania, ktoré môže mať význam pre rozhodnutie súdu a na skončenie ktorého by bolo potrebné vyčakať.

V zmysle príkazu vyplývajúceho z ustanovenia § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 posúdil odvolací súd odporcom vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku navrhovateľa podľa § 101 Občianskeho zákonníka upravujúceho všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu a dospel k záveru, že námietka premlčania uplatneného nároku bola vznesená dôvodne. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odporcu, že odstúpením pôvodného veriteľa od zmluvy o úvere zanikli všetky práva a povinnosti zmluvných strán z nej a nesplatený zostatok úveru má súd považovať za bezdôvodné obohatenie; odstúpenie od zmluvy realizoval pôvodný veriteľ v súlade s článkom VI a VII zmluvy o úvere, keď priamo v článku VII bod 6 zmluvy účastníci dohodli, že odstúpením od tejto zmluvy nezaniká záväzok dlžníka splatiť pohľadávku veriteľa, vrátane jej príslušenstva; táto dohoda účastníkov je v súlade s § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sú účastníci oprávnení dohodnúť sa na právnych účinkoch odstúpenia od zmluvy; povinnosť dlžníkov vrátiť dlžnú sumu po odstúpení od zmluvy o úvere vyplýva priamo z dohody účastníkov zmluvy o úvere, ktorá odstúpením od zmluvy nezanikla. Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplýva záver, že právny predchodca navrhovateľa si mohol prvýkrát uplatniť proti odporcovi nárok na súde v stredu dňa 06.12.2006 (odstúpenie od zmluvy o úvere bolo odporcovi doručené dňa 28.11.2006 s výzvou na vrátenie úveru z titulu ručenia do siedmych dní od doručenia výzvy); týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorej posledný deň pripadol na deň 06.12.2009, pretože tento dátum (06.12.) sa číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začala; udalosťou, od ktorej začala plynúť lehota, bolo uplynutie sedemdnňovej lehoty na plnenie podľa výzvy pôvodného veriteľa v liste o odstúpení od zmluvy o úvere (§ 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právny predchodca navrhovateľa podal návrh na začatie konania v prejednávanej veci na súd dňa 20.06.2012 (§ 82 ods. 1 O.s.p.); postúpenie uplatnenej pohľadávky zo spornej zmluvy o úvere v konečnom dôsledku až na navrhovateľa v priebehu plynutia premlčacej doby nemalo na jej plynutie žiadny vplyv (§ 111 Občianskeho zákonníka). Premlčaniu uplatneného nároku navrhovateľa voči odporcovi nezabránilo ani uplatnenie nároku proti dlžníkom v súdnom konaní dňa 14.05.2007 návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu, pretože v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka v dôsledku uplatnenia práva na súde premlčacia doba neplynie len voči dlžníkovi (spoludlžníkom), voči ktorým bolo právo v tomto konaní uplatnené; nebolo sporné, že nárok proti odporcovi ako ručiteľovi bol v súdnom konaní uplatnený až v prejednávanej veci; premlčacia doba plynie voči dlžníkovi a ručiteľovi samostatne (nezávisle na sebe) preto v prípade uplatnenia práva veriteľa proti dlžníkovi sa plynutie premlčacej doby proti ručiteľovi nezastavuje, pretože sa riadi vlastným režimom (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2507/1999 zo dňa 17.10.2000); ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka nepredstavuje teda ekvivalent ustanovenia

§ 310 Obchodného zákonníka, ktoré na prejednávanej veci vzhľadom na ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 nemožno aplikovať. Konanie v prejednávanej veci tak začalo až po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie sporného nároku proti odporcovi ako ručiteľovi, námietka premlčania bola teda zo strany odporcu vznesená dôvodne, odvolací súd na ňu pri rozhodovaní bol povinný prihliadnuť (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka), napadnutý rozsudok okresného súdu v znení doplniaceho rozsudku vo veci samej zmenil a návrh navrhovateľa zamietol.

Len pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že aj bez aplikácie ustanovenia § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci, by nebolo možné aplikovať ustanovenie § 310 Obchodného zákonníka, pretože uplatnenie návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu proti dlžníkom nemohlo mať vplyv na plynutie premlčacej doby voči odporcovi ako ručiteľovi, ktorý sa nezaviazal uspokojiť nároky veriteľa zo zmenky dlžníkov, ale len nároky veriteľa zo zmluvy o úvere zo dňa 20.05.2005 (konanie začaté veriteľom dňa 14.05.2007 proti dlžníkom tak nemalo vplyv na plynutie premlčacej doby proti odporcovi ako ručiteľovi).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu v znení doplniaceho rozsudku vo veci samej podľa § 220 O.s.p. zmenil a návrh navrhovateľa zamietol v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní došlo k zmene rozsudku okresného súdu v znení doplniaceho rozsudku vo veci samej, preto bol odvolací súd povinný rozhodnúť o trovách celého konania. Odporca bol v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby - 1. prevzatie a príprava zastúpenia v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 2. účasť na pojednávaní dňa 13.05.2013 v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 3. podanie odvolania zo dňa 04.06.2013 proti rozsudku v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 4. vyjadrenie zo dňa 05.11.2013 (doplnenie odvolania) v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, 5. podanie odvolania zo dňa 21.12.2014 proti doplniacemu rozsudku v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 €, 6. vyjadrenie zo dňa 29.01.2016 v sume 180,93 € spolu s režijným paušálom v sume 8,58 €, 7. odvolanie zo dňa 29.01.2016 v sume 90,47 € (odmena znížená na polovicu podľa § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2013, pretože nešlo o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej; vzhľadom na predmet odvolania predstavovala odmena za jeden úkon právnej služby sumu 180,93 € a to podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2013) spolu s režijným paušálom v sume 8,58 €, k tomu odmena a režijné paušály spolu v sume 477,53 € zvýšené o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % (za úkony právnych služieb vykonané po 16.04.2014) v sume 95,51 €, spolu trovy konania odporcu v sume 1.328,- €, ktoré je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi odporcu. Odvolací súd nepriznal odporcovi uplatnenú náhradu trov konania za dva úkony právnych služieb, t.j. doplnenie odôvodnenia odvolania zo dňa 11.03.2016 a podanie zo dňa 28.06.2016 k trovám konania, nakoľko dospel k záveru, že neboli vykonané účelne na bránenie práva, pretože odporcovi nič nebránilo predmetnú argumentáciu predniesť už v pôvodných procesných podaniach; súčasne odvolací súd nepriznal odporcovi náhradu trov konania aj proti právnomu predchodcovi navrhovateľa RECLAIM, a.s., pretože tento nebol v čase rozhodovania o trovách konania už účastníkom konania; uznesenie o pripustení zmeny účastníkov konania na strane navrhovateľa nadobudlo právoplatnosť a navrhovateľ vstúpil v plnom rozsahu do procesného postavenia právneho predchodcu navrhovateľa; odvolací súd bol preto pri rozhodovaní povinný rešpektovať aktuálny okruh účastníkov konania (povinnosť nahradiť trovy konania odporcu nemožno uložiť niekomu inému ako účastníkovi konania).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.